

Sygn. akt II CSK 76/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z wniosku J. S.  
przy uczestnictwie R. S.  
o podział majątku wspólnego,  
na posiedzeniu niejawnym  
w Izbie Cywilnej w dniu 25 września 2015 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania  
od postanowienia Sądu Okręgowego w Koninie  
z dnia 26 września 2014 r., sygn. akt I1 Ca 305/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od uczestnika na rzecz wnioskodawcy kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądowym, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych przez art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jest konsekwencją oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich jest mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został przez uczestnika uzasadniony oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.), wynikającą z naruszenia art. 888 k.c. poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, że zawarcie umowy darowizny może nastąpić bez złożenia jakiegokolwiek oświadczenia woli przez darczyńcę, a zatem, że czynność ta może mieć charakter dorozumiany. Skarżący powołał się i na to, że powyższa kwestia nie była jeszcze przedmiotem badania Sądu Najwyższego. Uczestnik wskazał, że w chwili obecnej nie zostało w doktrynie rozstrzygnięte czy możliwe jest zawarcie umowy darowizny poprzez złożenie „dorozumianego” oświadczenia woli, który na gruncie niniejszej sprawy miało w zasadzie charakter milczenia.

Na etapie badania przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy nie analizuje zasadności podstaw skargi kasacyjnej, niemniej jednak rozważa, czy pozostają one w związku z przytoczonymi przez skarżącego przesłankami przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przy rozpoznawaniu sprawy w postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy nie mógłby bowiem wyjść poza granice zaskarżenia i podstawy skargi kasacyjnej (art. 398<sup>13</sup> § 1 k.p.c.);

byłby też związany ustaleniami faktycznymi Sądów *meriti* przyjętymi za podstawę rozstrzygnięcia (art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.).

O wyniku postępowania w niniejszej sprawie zaważyło ustalenie, że rodzice uczestnika w czasie trwania jego związku małżeńskiego z wnioskodawczynią dokonali darowizn na rzecz obojga małżonków, na powiększenie ich majątku wspólnego. Skoro darowizny te miały postać nakładów na nieruchomość uczestnika stanowiącą jego majątek osobisty i przy nim pozostaną, to w postępowaniu o podział majątku wspólnego między byłymi małżonkami należało rozliczyć ich wartość. Kwestionując trafność stanowiska Sądów obu instancji, które zakwalifikowały działania rodziców uczestnika i stron postępowania jako zawarcie umów darowizny, skarżący zapomina, że jest to umowa nazwana, której konstrukcję ustawodawca ustalił w art. 888-902 k.c. Do umowy tej mają w pełni zastosowanie przepisy o czynnościach prawnych (art. 56 i n. k.c.), w tym i art. 60 k.c., z którego wynika, że z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny. Art. 60 k.c. był po wielokroć wykładany przez Sąd Najwyższy.

W zakresie oczywistej zasadności skargi jako podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania należy wskazać, że skonfrontowanie uzasadnienia postanowienia z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozawala stwierdzić, żeby skarga była oczywiście uzasadniona, a więc już na pierwszy rzut oka i bez potrzeby przeprowadzania bardziej złożonych rozumowań (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 stycznia 2011 r., IV CSK 485/10, nie publ. oraz z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 122 § 1 k.p.c., art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z art. 398<sup>21</sup> i art. 391 § 1 k.p.c., § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 7 i § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów

nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 461), orzeczono jak w postanowieniu.

I.n